

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

Warszawa, 9 marca 2021 r.

Strony wg rozdzielnika

Postanowienie Nr DT.WOT.6171.104.2020.138

Na podstawie art. 158 § 1 w związku z art. 156 § 1 pkt 2 i 4 oraz art. 157 § 1 i 2 w związku z art. 126 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, w związku z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 2460, z późn. zm.), zwanej dalej „Pt”, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 9 grudnia 2020 r. postępowania administracyjnego w przedmiocie stwierdzenia nieważności postanowienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 10 listopada 2020 r. nr DT.WOT.6171.104.2020.52, zwanego dalej „Postanowieniem z dnia 10 listopada 2020 r.”, uzgadniającego, w zakresie urządzeń łączności publicznej, projekt decyzji administracyjnej Starosty Ostródzkiego znak: GN.6852.1.6.2019.IJ, przedłożonej w dniu 18 maja 2020 r. przez elektroniczną Platformę Usług Administracji Publicznej (dalej: „ePUAP”), ID dokumentu: DOK60610963, ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, położonej w obrębie Bałcyny, gmina Ostróda, oznaczonej w operacie ewidencji gruntów i budynków jako działka nr 12/22 o pow. 0,0686 ha, objętej księgą wieczystą nr [REDAKCYJNA] zwanej dalej „Nieruchomością, poprzez zezwolenie NEXERA Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie na wykonanie prac polegających na założeniu i przeprowadzeniu przewodów i urządzeń łączności publicznej,

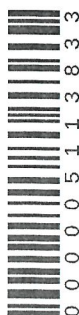
stwierdzam nieważność Postanowieniem z dnia 10 listopada 2020 r.

Uzasadnienie

Starosta Ostródzki (zwany dalej także „Starostą” lub „Organem”), przy piśmie przedłożonym w dniu 18 maja 2020 r. przez platformę ePUAP, ID dokumentu: DOK60610963, na podstawie art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2020 r. poz. 65, z późn. zm.), zwanej dalej „u.g.n.”, przedłożył do uzgodnienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) projekt decyzji znak: GN.6852.1.6.2019.IJ, zwanej dalej „Projektem decyzji”, w sprawie ograniczenia na rzecz NEXERA Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (zwanego dalej także „NEXERA”, „Wnioskodawcą” lub „Inwestorem”) sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez zezwolenie na wykonanie prac polegających na założeniu i przeprowadzeniu przewodów i urządzeń łączności publicznej.

Z sentencji Projektu decyzji wynikało, że Organ, na podstawie art. 124a i art. 124 u.g.n. w związku z art. 33 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 2410, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.” oraz art. 104 k.p.a., po rozpatrzeniu wniosku NEXERA, zamierza orzec o:

- 1) ograniczenia na rzecz NEXERA sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez zezwolenie na wykonanie prac polegających na założeniu i przeprowadzeniu przewodów i urządzeń łączności publicznej w postaci podwieszenia kabla światłowodowego HFCL AERIAL DROP ADSS 24J i 12J na istniejącej podbudowie słupowej linii elektroenergetycznej nN oraz kanalizacji telekomunikacyjnej w postaci rurociągu 2xHDPE40/3,7 z zaciągniętym do niej kablem światłowodowym HFCL AERIAL DROP ADSS 12J, zgodnie z załącznikiem graficznym, stanowiącym integralną część Projektu decyzji. Ograniczeniu sposobu korzystania będzie podlegała część Nieruchomości o łącznej powierzchni około 159 m² - pas o szerokości 3 m i długości 48 m. Na Nieruchomości podwieszony zostanie kabel światłowodowy typu ADSS 24J, umieszczony na istniejącej podbudowie słupowej linii elektroenergetycznej nN, podwieszony w odległości min. 0,5 m od istniejących kabli elektroenergetycznych, o średnicy zewnętrznej 11 mm i długości w obrębie Nieruchomości – 48 m. Na istniejącym słupie elektroenergetycznym zostaną podwieszony: wspornik słupowy, mufa, stelaż zapasu, komplet zawiesi i haków do kabli napowietrznych, taśmy stalowe oraz inne materiały instalacyjne, które mogą okazać się niezbędne podczas montażu. Ponadto na Nieruchomości zostanie umieszczona kanalizacja telekomunikacyjna z zaciągniętym do niej kablem światłowodowym o następujących parametrach: typ rury i jej średnica – rurociąg 2xHDPE Ø40 mm, liczba otworów kanalizacji kablowej – 2, głębokość umieszczenia kanalizacji to minimum 0,8 m pod powierzchnią ziemi, w rurociągu zostanie ułożony kabel typu ADSS 12J, długość trasy rurociągu w granicach Nieruchomości wynosi 5,0 m. Niniejsze ograniczenie zobowiązuje właścicieli Nieruchomości do jej udostępniania operatorowi również w celu wykonywania czynności związanych z eksploatacją i konserwacją wybudowanych urządzeń, a także usuwaniem awarii.
- 2) zobowiązaniu NEXERA do przywrócenia Nieruchomości do stanu poprzedniego niezwłocznie po zakończeniu inwestycji;
- 3) tym, że ostateczna decyzja stanowi podstawę wpisu w księdze wieczystej.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2020 r. znak: DT.WOT.6171.104.2020.8, Prezes UKE poinformował strony niniejszego postępowania uzgodnieniowego o przysługującym im, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

Strony postępowania nie skorzystały z uprawnienia, o którym mowa powyżej.

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2020 r., Prezes UKE, na podstawie art. 106 § 5 k.p.a., w związku z art. 124 ust. 1b u.g.n., art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. oraz art. 206 ust. 1 Pt, uzgodnił, w zakresie urządzeń łączności publicznej, Projekt decyzji.

W Postanowieniu z dnia 10 listopada 2020 r. jako strony postępowania zostali wskazani: NEXERA oraz

[Redacted names]

Postanowienie z dnia 10 listopada 2020 r. doręczone zostało: Wnioskodawcy, [REDACTED]

Przesyłki listowne polecane zaadresowane na [REDACTED] [REDACTED] zostały awizowane powtórnie, a następnie zwrócone przez operatora pocztowego z adnotacją „Zwrot, nie podjęto w terminie”.

Przesyłka listowna polecana zaadresowana na [REDACTED] została zwrócona z adnotacją „Adresat zmarł”.

Strony postępowania tj. [REDACTED] [REDACTED] ze względu na brak możliwości ustalenia ich adresów pobytu w toku postępowania, zostali zawiadomieni o wydaniu Postanowienia z dnia 10 listopada 2020 r., na podstawie art. 49 k.p.a. w związku z art. 8 u.g.n., poprzez udostępnienie Postanowienia z dnia 10 listopada 2020 r. w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej „UKE”.

W toku przedmiotowego postępowania Prezes UKE pismem z dnia 30 listopada 2020 r. znak: DT.WOT.6171.104.2020.71 wystąpił do Urzędu Stanu Cywilnego w Wierchosławicach o wydanie odpisu skróconego aktu zgonu [REDACTED] zamieszkałej ostatnio w miejscowości Łętowice, gmina Wierchosławice. W odpowiedzi na powyższe Urząd Stanu Cywilnego w Wierchosławicach przy piśmie przekazanym w dniu 9 grudnia 2020 r. przez platformę ePUAP, ID dokumentu: DOK75512009, przekazał żądany odpis, z którego wynika, że [REDACTED] zmarła w dniu 20 marca 2018 r. w Brzesku (nr aktu zgonu 1202023/00/AZ/2018/990438).

Pismem z dnia 10 grudnia 2020 r. znak: DT.WOT.6171.104.2020.86 Prezes UKE zwrócił się do Sądu Rejonowego w Tarnowie z prośbą o udzielenie informacji czy po zmarłej [REDACTED] zostało wszczęte lub zakończone postępowanie spadkowe oraz o przekazanie informacji czy w ww. Sądzie zostało zarejestrowane oświadczenie spadkowe, otwarcie i ogłoszenie testamentu, protokół dziedziczenia lub nastąpił dział spadku po zmarłej [REDACTED]

Sąd Rejonowy w Tarnowie, w odpowiedzi na powyższe pismo, przy piśmie z dnia 22 stycznia 2021 r. sygn. Dz. Kor. Nr 2/21 (data wpływu do UKE: 29 stycznia 2021 r.) przesłał Prezesowi UKE informację, że po zmarłej w dniu 20 marca 2018 r. [REDACTED] nie toczyło się postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku, dział spadku ani odrzucenie spadku.

Pismem z dnia 14 grudnia 2020 r. znak: DT.WOT.6171.104.2020.93 Prezes UKE, na podstawie art. 61 § 4 k.p.a., zawiadomił o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w sprawie stwierdzenia nieważności Postanowienia z dnia 10 listopada 2020 r. Strony tj.: Inwestora, [REDACTED]

[REDACTED] ze względu na rażące naruszenie prawa (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.) oraz skierowanie postanowienia do osoby niebędącej stroną w sprawie (art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.) - w niniejszej sprawie do osoby zmarłej tj. [REDACTED]

Pismem z dnia 7 stycznia 2021 r. znak: DT.WOT.6171.104.2020.99, Prezes UKE poinformował NEXERA oraz współwłaścicieli Nieruchomości tj. [REDACTED]

[REDACTED] na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., o prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

[REDACTED] ze względu na nieustalone adresy zamieszkania, zostali zawiadomieni, na podstawie art. 49 k.p.a. w związku z art. 8 u.g.n., o przysługującym im uprawnieniu z art. 10 k.p.a., poprzez udostępnienie w dniu 8 stycznia 2021 r. pisma Prezesa UKE z dnia 7 stycznia 2021 r. znak: DT.WOT.6171.104.2020.99 w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej UKE.

Strony postępowania nie skorzystały z uprawnienia, o którym mowa powyżej.

W związku z powyższym, Prezes UKE zważył, co następuje:

Stosownie do art. 206 ust. 1 Pt postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Pt oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Niniejsze postępowanie dotyczy stwierdzenia nieważności Postanowienia z dnia 10 listopada 2020 r., którym Prezes UKE uzgodnił, w zakresie łączności publicznej, Projekt decyzji Starosty Ostródzkiego przedłożonej w dniu 18 maja 2020 r., ograniczającej sposób korzystania z Nieruchomości, poprzez zezwolenie NEXERA na wykonanie prac polegających na założeniu i przeprowadzeniu przewodów i urządzeń łączności publicznej, w postaci podwieszenia kabla światłowodowego HFCL AERIAL DROP ADSS 24J o długości 43 m oraz ADSS 12J o długości 5 m na istniejącej podbudowie słupowej linii elektroenergetycznej nN oraz kanalizacji kablowej w postaci rurociągu 2xHDPE40/3,7 mm o długości 5 m, wraz z zaciągniętym do niej kablem światłowodowym HFCL AERIAL DROP ADSS 12J, a także podwieszeniu na istniejącym słupie linii elektroenergetycznej wspornika słupowego, mufy, stelaża zapasu, kompletu zawiesi i haków do kabli napowietrznych, taśm stalowych oraz innych materiałów instalacyjnych, które mogą okazać się niezbędne podczas montażu.

Zgodnie z przepisem art. 126 k.p.a. do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy art. 105, art. 107 § 2-5 oraz art. 109-113 k.p.a., a do postanowień, od których przysługuje zażalenie, oraz do postanowień określonych w art. 134 k.p.a. - również art. 145-152 oraz art. 156-159 k.p.a., z tym że zamiast decyzji, o której mowa w art. 151 § 1 i art. 158 § 1 k.p.a., wydaje się postanowienie.

Instytucja stwierdzenia nieważności decyzji (tu: postanowienia) została uregulowana w art. 156-159 k.p.a. Omawiana instytucja prawna stanowi nadzwyczajny środek weryfikacji decyzji administracyjnej, będący wyjątkiem od zasady trwałości decyzji, wyrażonej w art. 16 k.p.a. Zasada ta ma podstawowe znaczenie dla stabilizacji opartych na decyzji skutków prawnych, dlatego też decyzje posiadające walor ostateczności korzystają ze szczególnej ochrony, która jednak posiada wyznaczone granice. W określonych ustawowo przypadkach decyzja ostateczna (tu: postanowienie ostateczne) może zostać wzruszona. Wyznaczone przepisami k.p.a. odstępstwa od zasady trwałości decyzji ostatecznej, jako rozwiązania stanowiące wyjątek od zasady, podlegają wykładni ścisłej. Instytucja

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

stwierdzenia nieważności służy eliminacji z obrotu prawnego jedynie takich rozstrzygnięć, które ze względu na ich kwalifikowane wady pozostają w oczywistej sprzeczności z podstawowymi zasadami państwa prawa i systemu prawnego. Wskazać również należy, przepis art. 156 § 1 k.p.a. zawiera zamknięty katalog przesłanek po spełnieniu których decyzję (tu: postanowienie) uznaje się za bezwzględnie nieważne. Jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie sądownoadministracyjnym, *„Przesłanki stwierdzenia nieważności zostały w art. 156 § 1 K.p.a. wyliczone wyczerpująco, zatem nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej, a powinny być interpretowane dosłownie lub nawet ścieśniająco”* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 listopada 1998 r., sygn. akt IV SA 912/97).

Zgodnie z art. 156 § 1 k.p.a., organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji (tu: postanowienia), która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco;
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy praw.

Ponadto, jak słusznie przyjęto w doktrynie, wady wymienione w art. 156 § 1 k.p.a. noszą znamiona wad istotnych kwalifikowanych. Wady te *„tkwią w samej decyzji i godzą w podmiotowe elementy stosunku prawnego, w jego przedmiot lub też w podstawę prawną, w wyniku czego albo dochodzi do nieprawidłowych skutków prawnych, albo do prawnej bezskuteczności decyzji administracyjnej”* (B. Adamiak J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2006 r. s. 720). *„Każda przesłanka z art. 156 k.p.a. rażąco naruszająca prawo powinna bezwzględnie wywoływać reakcję właściwego organu, polegającą na usunięciu z obrotu wadliwej decyzji”*. [Zbigniew Cieślak „Decyzja administracyjna, a rażące naruszenie prawa” Glosa.1995.2.4]. Zatem, organ w zakresie orzekania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji, powinien zbadać, czy w związku z wydawaniem decyzji objętej kontrolą wystąpiła którakolwiek z przesłanek wymienionych w przepisie art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a.

Organem właściwym do stwierdzenia nieważności decyzji (tu: postanowienia), która została wydana przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze jest, jak wynika z art. 157 § 1 k.p.a., organ, który wydał tę decyzję (tu: postanowienie). Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji (tu: postanowienia) wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu (art. 157 § 2 k.p.a.), zaś przedmiotem tego postępowania jest badanie przez organ administracji istnienia przesłanek, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a. Postępowanie rozpoznawcze w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji (tu: postanowienia) powinno być prowadzone zgodnie z przepisami k.p.a. regulującymi postępowanie przed organem I instancji, tak jak w każdej nowej sprawie indywidualnej prowadzonej przez organ administracji publicznej. Oznacza to, że organ zobowiązany jest do stwierdzenia nieważności decyzji (tu: postanowienia) lub wydania tej decyzji (tu: postanowienia) z naruszeniem prawa w takim zakresie, w jakim ustali występowanie, co najmniej jednej z określonych w art. 156 § 1 k.p.a. wad tej decyzji (tu: postanowienia), bez względu na granice żądania zgłoszonego przez stronę (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 kwietnia 2008 r., sygn. akt II OSK 390/07, LEX nr 468719). Wskazać również należy, iż właściwy organ orzeka o stwierdzeniu nieważności badanej

decyzji (tu: postanowienia), tylko wówczas gdy stwierdzi, iż wystąpiła jedna z przesłanek ściśle określonych w art. 156 § 1 k.p.a. i jednocześnie nie zachodzi żadna z negatywnych przesłanek stwierdzenia nieważności określonych w art. 156 § 2 k.p.a., a więc nie upłynął termin dopuszczalności stwierdzenia nieważności badanego rozstrzygnięcia, ani też rozstrzygnięcie to nie wywołało nieodwracalnych skutków prawnych. Jednocześnie należy podkreślić, iż organ administracji publicznej orzekając w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej (tu: postanowienia) rozstrzyga wyłącznie co do nieważności decyzji (tu: postanowienia) albo wydania jej z naruszeniem prawa, a nie jest władny rozstrzygać o innych kwestiach dotyczących istoty sprawy (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 stycznia 2011 r., sygn. akt 1849/10, LEX nr 954376).

Stosownie natomiast do treści art. 158 § 1 k.p.a., rozstrzygnięcie w sprawie nieważności decyzji (tu: postanowienia) następuje w drodze decyzji (tu: postanowienia). Na podstawie tego przepisu organ wydaje decyzję (tu: postanowienie) o stwierdzeniu nieważności, odmowie stwierdzenia nieważności lub stwierdzenia wydania decyzji (tu: postanowienia) z naruszeniem prawa (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 września 1999 r., sygn. akt IV SA 1400/97, LEX nr 47895).

Jak wynika z akt sprawy, przesyłka listowna polecona, zawierająca Postanowienie z dnia 10 listopada 2020 r. i zaadresowana na Panią ██████████ została zwrócona do UKE przez operatora pocztowego tj. Poczta Polska S.A. z adnotacją „Zwrot, adresat zmarł”. Jak ustalili Prezes UKE w trakcie niniejszego postępowania, Pani ██████████ zmarła w dniu 20 marca 2018 r. w Brzesku. Zatem Postanowienie z dnia 10 listopada 2020 r. zostało wydane przez Prezesa UKE w stosunku do osoby nieżyjącej zarówno w dacie wszczęcia postępowania w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji Starosty Ostródzkiego, ograniczającej sposób korzystania z Nieruchomości, jak i w dacie tego Postanowienia.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 29 k.p.a., *„Stronami mogą być osoby fizyczne i osoby prawne, a gdy chodzi o państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne i organizacje społeczne - również jednostki nie posiadające osobowości prawnej”*. Przepis art. 29 k.p.a. określa zatem podmioty, które mają zdolność administracyjnoprawną, tj. prawną możliwość występowania jako strona w postępowaniu administracyjnym. W doktrynie podkreśla się, że *„Konstrukcja zdolności administracyjnoprawnej nie ma jednak wymiaru wyłącznie „procesowego”. Posiada ją ten, kto dysponuje zdolnością bycia podmiotem praw i obowiązków, o których rozstrzyga się przez wydanie decyzji administracyjnej w oparciu o normy prawa materialnego. A więc każdy podmiot, który potencjalnie, ze względu na swój interes materialnoprawny, może stać się stroną stosunku administracyjnoprawnego nawiązanego w oparciu o decyzję administracyjną, będzie uprawniony do występowania w postępowaniu administracyjnym jako strona”* (A. Matan, Komentarz do art. 29 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX). Tym samym, stroną postępowania administracyjnego może być osoba fizyczna, jeżeli ma zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków czyli posiada zdolność prawną. Przepis art. 30 § 1 k.p.a. wskazuje, że zdolność prawną stron ocenia się według przepisów prawa cywilnego. Natomiast w myśl art. 8 k.c., *„Każdy człowiek od chwili urodzenia ma zdolność prawną”*. Zdolność kończy się z chwilą śmierci (por. T. Sokołowski, Komentarz do art. 8 Kodeksu cywilnego, LEX). Z powyższego wynika zatem, że status strony przysługujący osobie fizycznej wygasa z chwilą śmierci. W konsekwencji, w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć ani prowadzić postępowania, nie mogą też być do niej kierowane w danej sprawie rozstrzygnięcia.

W judykaturze i w doktrynie przyjmuje się, że w przypadku gdy doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej, to taka decyzja jest obciążona wadą nieważności (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 sierpnia 2008 r., sygn. akt II OSK 952/07, LEX nr 496188; Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. B. Adamiak, J. Borkowski, wyd. CH Beck 2011, str. 200). Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 kwietnia 2010 r. (sygn. akt I OSK 901/09, LEX nr 595601) stwierdził, że „*prowadzenie postępowania administracyjnego w stosunku do osoby zmarłej i wydanie decyzji ocenione być musi jako rażąco naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. Jest to bowiem uchybienie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności. W stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć postępowania i wydać decyzji. Gdyby zaś doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej należy przyjąć, że jest ona obciążona wadą nieważności i nie wywołuje skutków prawnych*”. Z kolei w wyroku z dnia 27 października 2011 r. (sygn. akt I OSK 1876/10, LEX nr 1069629) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „*na ocenę o zaistnieniu wad, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nie ma wpływu to, czy organ wiedział o śmierci stron postępowania. Powołany przepis w ogóle nie nawiązuje do wiedzy organu o okolicznościach skutkujących nieważnością decyzji*”. Zgodnie zaś z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 października 2011 r. (sygn. akt II GSK 1056/10, LEX nr 1070197): „*Rażące naruszenie prawa*’, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., stanowi podstawę stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej, w sytuacji gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej sprzeczności z przepisami prawa (cechą rażącego naruszenia prawa jest więc to, że treść decyzji pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią stosowanego w sprawie przepisu prawa, co wynika z prostego ich zestawienia i nie stanowi konsekwencji błędu w wykładni prawa, ale o jego przekroczenia w sposób jasny i niedwuznaczny) i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że decyzja taka nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządnego państwa”.

Ponadto w wyroku z dnia 11 marca 2008 r. (sygn. akt I OSK 1959/06, LEX nr 505429) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że „*organ pierwszej instancji wydając decyzję skierował ją do osoby zmarłej co niewątpliwie stanowi rażąco naruszenie prawa o jakim mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., jak też wskazuje na wystąpienie przestanki nieważnościowej o jakiej mowa w art. 156 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a. (skierowanie decyzji do osoby nie będącej stroną w sprawie, jak też była niewykonalna)*”. Natomiast w wyroku z dnia 21 sierpnia 2008 r. (sygn. akt II OSK 952/07, LEX nr 491688) Naczelny Sąd administracyjny wskazał, że „*gdyby doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej - należy przyjąć, że decyzja ta jest obciążona wadą nieważności (art. 156 § 1 pkt 2, 4 i 5 k.p.a.), albowiem została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie (zmarłej przed lub w trakcie postępowania), była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność miała charakter trwały. W konsekwencji taki akt zostałby wydany z rażącym naruszeniem prawa, a tym samym nie wywołałby skutków prawnych*”.

Prezes UKE wziął również pod uwagę, że „*w przypadku gdy jako stroną oznaczono podmiot, który nie był i nie może być stroną postępowania, bowiem postępowanie nie dotyczyło jego interesu prawnego lub obowiązku, to taka decyzja jest obciążona wadą, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 4 K.p.a. W przypadku zaś wielości stron postępowania, oznaczenie jako strony osoby, która nie jest i nie może być stroną, powoduje kwalifikowaną wadę decyzji także wówczas, gdy pozostałe strony są oznaczone prawidłowo. Organ administracji publicznej jest obowiązany oznaczyć wszystkie strony postępowania. (...) Jeżeli bowiem dany podmiot ma status strony postępowania, to bez względu na przyczyny uzyskania takiego statusu, powinien być wymieniony w decyzji administracyjnej jako strona postępowania*”

(uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 czerwca 2008 r., sygn. akt II OSK 674/07, LEX nr 467518).

Mając na uwadze powyższe, Prezes UKE stwierdził, że Postanowienie z dnia 10 listopada 2020 r. obarczone jest wadą nieważności w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 i 4 k.p.a. Postanowienie z dnia 10 listopada 2020 r. zostało bowiem wydane z rażącym naruszeniem przepisu art. 8 k.c. w związku z art. 30 § 1 k.p.a., przyznającego zdolność prawną tylko i wyłącznie osobom żyjącym. Natomiast postępowanie administracyjne, w przedmiocie uzgodnienia Projektu decyzji Starosty Ostródzkiego ograniczającej sposób korzystania z Nieruchomości, było wszczęte a następnie prowadzone, w stosunku do osoby zmarłej tj. Pani ██████████ Pani ██████████ nie mogła być stroną ww. postępowania, bowiem jako osoba zmarła nie posiadała zdolności prawnej, o której mowa w art. 8 k.c. w związku z art. 30 § 1 k.p.a. Tym samym, w niniejszym przypadku doszło do oczywistego naruszenia prawa (tj. art. 8 k.c. w związku z art. 30 § 1 k.p.a.), w wyniku którego, zgodnie z przytoczonym powyżej orzecznictwem, powstały skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności (tj. wszczęcie postępowania i wydanie postanowienia w stosunku do osoby zmarłej). Zauważyć zatem należy, że Postanowienie z dnia 10 listopada 2020 r., kończące postępowanie uzgodnieniowe Prezesa UKE, zostało skierowane do osoby nieżyjącej tj. ██████████ ██████████. Zatem, przedmiotowe rozstrzygnięcie zostało skierowane do osoby nie będącej stroną w sprawie (art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.). Z chwilą śmierci prawa i obowiązki majątkowe zmarłego przechodzą bowiem na jego spadkobierców (zob. art. 922 § 1 k.c.). Zauważyć przy tym należy, że zgodnie z pismem Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 22 stycznia 2021 r. syg. Dz. Kor. Nr 2/21 po zmarłej ██████████ nie toczyło się postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku, dział spadku ani odrzucenie spadku, wobec powyższego w niniejszej sprawie nie jest możliwe ustalenie kręgu spadkobierców po zmarłej ██████████.

Ponadto, Prezes UKE uznał, iż nie zaistniały przesłanki negatywne stwierdzenia nieważności decyzji (tu: postanowienia), o których mowa w art. 156 § 2 k.p.a., tj. upływ czasu i nieodwracalne skutki prawne. Przedmiotowe rozstrzygnięcie (Postanowienie z dnia 10 listopada 2020 r.) zostało bowiem wydane w dniu 10 listopada 2020 r., wobec czego od dnia jego wydania nie upłynęło jeszcze dziesięć lat. Postanowienie z dnia 10 listopada 2020 r. nie wywołało też nieodwracalnych skutków prawnych. Nie wystąpiła bowiem sytuacja, w której nie jest możliwe przywrócenie poprzedniego stanu prawnego z uwagi na to, że przestał istnieć przedmiot, którego prawo dotyczyło lub podmiot, któremu prawo przysługiwało, utracił zdolność do zachowania tego prawa albo nastąpiła zmiana stanu prawnego, np. wygasła instytucja stanowiąca źródło prawa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 listopada 1987 r., sygn. akt I SA 1406/86, ONSA 1987, nr 2, poz. 81: „Nieodwracalność skutków prawnych (art. 156 § 2 *in fine* k.p.a.) oznacza w szczególności sytuację, w której poprzedni stan prawny nie może zostać przywrócony, gdyż przestał istnieć przedmiot, którego prawo dotyczyło, lub też podmiot, któremu prawo przysługiwało, utracił zdolność do zachowania tego prawa albo wygasła instytucja stanowiąca źródło prawa”).

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej wyjaśnienia Prezes UKE zdecydował o stwierdzeniu nieważności Postanowienia z dnia 10 listopada 2020 r.

POUCZENIE

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia (art. 141 § 1 i 2 k.p.a. w związku art. 127 § 3 k.p.a., art. 144 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 Pt), albo wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie bez skorzystania z prawa zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

7. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
8. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
9. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
10. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
11. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
12. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
13. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
14. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
15. [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

16. Aleksandra Kulińska
b/d

17. Kazimierz Wajda
b/d

18. Krystyna Czepelka
b/d

19. Danuta Wajda
b/d

20. Wiesław Wajda
b/d

21. Grażyna Zięba
b/d

Do wiadomości:

Starosta Ostródzki
ul. Jana III Sobieskiego 5
14-100 Ostróda